

Kapitola třetí

Sandra i ostatní vlci si oddechli úlevou, když do jeskyně loudavě vkročili Everest s Vodnářem. Hluk nedělal farmář, ale dva největší členové smečky, kteří se vraceli z ranní záchranné operace.

Sandra střelila po Everestovi pohledem, který říkal: *Musíme si promluvit. O samotě.* Ohromný vlk přikývl. To bylo na jejich vlčích to nejzvláštnější: hned onoho prvního osudového dne v lese totiž zjistila, že tahle mimořádná zvířata jí dokonale rozumějí, i když nemají možnost odpovídat. A během let se naučila komunikovat se Sandrou i jiným způsobem, buďto výrazy obličejů, nebo řečí těla. Sandra už byla v jejich čtení docela zkušená.

Že by Everest o tom problému s divokými vlky už věděl? Vůdčí samec měl pro tajgu a zvířata, která jí obývala, jakýsi šestý smysl. Jako by byl schopný číst v duši lesa. Sandra zatím netušila, jestli Everest vycítil, že se něco děje. Snad jí chtěl jen znovu vyčinit za tu ranní nebezpečnou záchrannou misi. Ať tak či tak, bude to muset počkat.

Snědla poslední sousto svého sendviče, vstala a oprášila si z kalhot drobečky. Neubránila se úsměvu, když je Lump začal hladově sbírat a s každým soustem zavrtěl ocasem.

Podle způsobu, jakým slunce prosvítalo mezi smrky před jeskyní, Sandra poznala, že odpoledne je asi v polovině. Zbývalo jim ještě posledních několik hodin denního světla, a než padne tma, čeká je ještě práce.

„Čas na domácí práce,“ ohlásila a popadla kamennou sekyrku položenou vedle ohniště. „Sofi, mohla bys prosím zabrat za páku?“

Sofie doběhla k Rozhodovači, poněkud primitivnímu, ale o to komplikovanějšímu mechanismu, který se Sandrou sestrojily. Co začalo jako technický domácí úkol, který si Sandra sama předepsala, se později projevilo jako pozoruhodně užitečný nástroj k rozhodování o tom, kdo z vlků bude Sandře ten který den pomáhat s domácími pracemi.

Sofie uchopila do zubů dřevěnou páku a zatáhla. Páka vystřelila z dřevěné misky malou borovou šiškou do starého ptačího hnízda, které leželo na vrcholku kola vyrobeného